"జరిగిన కథ"

వేదుల సీత

పెళ్లి పందిరి ఎంతో సందడిగా. అందంగా వుంది. రంగు రంగుల కాగితం పూలతో, చిగురాకు మామిడి తోరణాలతో, విద్యుద్దీపాల వింత కాంతిలో వెలిగిపోతోంది. పెళ్ళికి వచ్చిన స్త్రీ పురుషులు. పెత్తనమంతా వారే వహిస్తున్నట్లు హడావిడిగా తిరుగుతున్నారు. పట్టుచీరల రెప రెపలు, పడుచుపిల్లల పకపకలు, టైటు ఫాంట్ల అవస్థలు ఆ పందిరికి మరింత శోభనిచ్చాయి. అందరినీ మించి, సన్నాయి సాహెబు హడావిడి. 'బంగారుబొమ్మ రావేమే' అంటూ పాడించేపాటరా అన్నట్లు పదే పదే ఆ పాట ఆలాపిస్తున్నారు. 'మైకు'లో పురోహితులమంత్రాలు సంపూర్ణపాటలా దంచేస్తున్నారు. అలవాటైన మంత్రాలేమో, వారి గొంతులలో తొందర ప్రతిధ్వనిస్తోంది. సూత్ర ధారణ వేళవుతున్నది. భజంత్రీలు వాయిందండో యని అనడమే తడవుగా అందుకున్నారు బ్యాండు మేళం. ఏమి పాడుతున్నారో వాళ్ళకే తెలియకుండా వాయిస్తున్నారు. పెళ్ళి సందడి అంటే అదే కాబోలు ననిపిస్తున్నది. సూత్రాలు తీసుకురండోయి పురోహితులు గోచిలు సవరించుకుంటూ అన్నారు అందరిలోకి పెద్ద ముత్తైదువ లోపలికి వెళ్ళింది వెళ్ళినామె రాకుండానే పురోహితుడు మంత్రం అందుకున్నాడు : మాంగల్యం తంతునానేన మమజీవన హేతునః అక పెళ్ళివారి పక్క పెద్దమనిషి లేచి నుంచున్నాడు వుగ్రుడిలా. ఏమిటండీ మాంగల్యం లేకుండానే మంత్రం చదివేస్తున్నారు కొంచెం సేపటికి పెళ్ళి పందిరిలో గుసగుసలు ప్రారంభమయ్యాయి. బాజా భజంత్రీలు ఆగి పోయాయి. అందరి ముఖాలలోను ఆందోళన ప్రస్ఫుటమైనది. ముహూర్తం దాటిపోతోంది. పురోహితుల కేకలు. పెళ్ళికొడుకు తరఫువాడువచ్చి పురోహితుడి చెవిలో గొణిగాడు. సూత్రాలు దాచి పెట్టె రైలులో మరచిపోయారుటండీ. పెళ్ళికూతురు నీలు చెవిలో నెమ్మదిగా వినవచ్చాయి ఆ పెద్దమనిషి మాటలు. దెబ్బతిన్న లేడిలా తలెత్తి పక్కకు చూసింది నీలు. పెళ్ళికొడుకు మోహనరావు తనకి పట్టనట్టే ఏటో చూస్తున్నాడు. ముఖ్యావసరమైన మంగళసూత్రాలు మరచిపోవడమా. నీలూ కళ్ళల్లో నీళ్ళు తిరిగాయి. ఆమెకిదొక దుశ్శకునంలా అనిపించింది. కన్నీళ్ళు బయటకు పొంగకుండా బల వంతాన అదిమిపట్టి తలవంచుకుంది.

కొంతసేపు తర్జన భర్జనలనంతరం. తిరిగి పెళ్ళి పందిరిలో జీవకళ వచ్చింది. చేతిలో పసుపు కొమ్ముతో, పెళ్ళికొడుకు లేచి నిలబడ్డాడు. నీలూ హృదయం కొట్టుమిట్టాడింది. పసుపుకొమ్ము తన గొంతుపిసికే కోరలలా, పసుపుత్రాడు పురిత్రాడులా తోచింది. అనుకున్న ముహూర్తానికి పెళ్ళి జరిగి పోయిందని అంతా మనసులో సంతృప్తిపడ్డారు. అసలైన ఆభరణమే నీలు మెళ్ళో లేకపోయింది గాని, తదితర వస్తువులు చాలా పెట్టేరు. అత్తారు, పుట్టింటివారు. నల్లపూసలు, మట్టెలు లేకుండానే నాగవల్లి తంతు జరిగిపోయింది. సాయంత్రానికి వచ్చిన చుట్టాలలో చాలమంది వెళ్ళిపోయారు ముఖ్యమైనవారుతప్ప. ముఖ్యమైన వాళ్ళేనా [illegible] పెగరవారుకాదు. మోహన రావుకి తల్లిదండ్రులు, తోడబుట్టినవాళ్ళు ఎవరూ లేరు. ఆఫీసరుకనక అతని హోదాకితగ్గట్టు స్నేహితులు వచ్చారు. నీలూకి తల్లిదండ్రులు లేరుగాని యిద్దరు అన్నలు, వదినలు వున్నారు. తల్లిలేనిపిల్ల, సుఖపడుతుందని పదివేలు కట్నమిచ్చి యీ సంబంధం ఖాయపరిచారు.

శోభనంగది ఎంతో అందంగా అలంకరించారు. మోహనరావు సిగరెట్టుమీద సిగరెట్టు కాలుస్తూ మల్లెలతో అలంకరించిన పందిరి మంచంమీద కూర్చున్నాడు. తలుపుదగ్గర ఆడవాళ్ళ గుసగుసలు, నవ్వులు వినబడుతున్నాయి. పకపకలు, వేళాకోళాలు అవాక, నిండుగా అలంకరించిన నీలుని గదిలోకి తోసి, తలుపుగొళ్ళెం పెట్టారు. నీలు తలుపుదగ్గర

భయం భయంగా నుంచుంది. కాలితో నేలను రాస్తూ కిందకు చూడసాగింది. మల్లెపువ్వులాంటి తెల్లని చీర, పాలనురుగులాంటి జాకెట్టు. మల్లెలతో కుట్టిన విడుపాటి వాలుజడ. పోత పోసిన బంగారు బొమ్మలాంటి అందం. సుకోమలమైన శరీర సౌష్టవం. చక్కని ఉంగరాలజుట్టు. నిర్మలమైన ఫాలభాగం. విశాలమైన నేత్రాలు. శిల్పధీయుక్తమైన సన్నని ముక్కు. అరుణారుణ కాంతులు వెదజల్లే అధరాలు. సన్నజాజి మొగ్గవంటి తెల్లని పలువరుస. గులాబీ రంగుతో నిగ్గుతేలిన బుగ్గలు, చిన్న గడ్డం! యవ్వన బిగువున్న అవయవాల పొందిక ఏకోణంలోనుంచి చూచినా అపర రతీదేవిలాంటి అందం ఆమెది. ఏ మహాశిల్పియో చెక్కిన పాలరాతి విగ్రహంలా పొందికగా నిలబడింది.

అరగంట,గంటగడిచినా ఆమె అలానిలబడిందేగాని అతను పలుకరించలేదు. నీలూ కాళ్లు లాగుతున్నాయి. తను రెప్పలు మూతలు పడుతున్నాయి. పోనీ తనే మాట్లాడితే అనుకుంది. ఛీ తను సిగ్గు విడిచి పరాయి మగవాడిముందు, ముందుగా యెలా మాట్లాడుతుంది? ఏం, అతనికిమాత్రం పలుకరించాలని తెలియదా? అసలాయన ఉద్దేశ్యం ఏమైవుంటుంది. నేను ముందుమాట్లాడాలనా. ఎవరైనా స్త్రీలు ముందు పలుకరిస్తారా? ఏమైనాసరే తెల్లవార్లు నిలబడతానుగాని నేను మాట్లాడను అనుకుంది. గదిలో అంతా నిశబ్దం ఆవరించింది. గడియారం శబ్దంతప్ప సువాసనలతోనిండిన అగరువత్తులపొగ గది అంతా ఆవరించింది. అతడు లేచివచ్చి నీలు భుజాలమీద రెండుచేతులువేశాడు. ఆ కరస్పర్శకు నీలూ ఒళ్ళు పులకరించింది. సిగ్గుతో మరీ మొగ్గయైనది నీలు. "నీలు, నివ్వింత అందంగా వుంటావనుకోలేదు. పొరపాటైపోయినది." మోహనరావు నోటినుండి గంభీరంగా వచ్చాయామాటలు. ఆమె కళ్ళకేసి సూటిగా చూశాడతను. "ఏంఆశ్చర్యపోతున్నావా? ఔను,ఏ భర్తైనాతనభార్యఎంతో అందగత్తె కావాలని సహజ సౌందర్యంతోతొలకరి మెరుపులా వుండాలని కోరుకుంటాడు. కాని నా కలాంటి కోరికలులేవు. అందమైన స్త్రీలనుచూస్తే అసహ్యం నాకు. అలాంటి వారియందు నాకు సద్భావం వుండదు." అతడి మాటలు వింటుంటే నీలులో కోపం బుసలు కొడుతోంది.

"అంటే మీ ఉద్దేశ్యంఅందగత్తెనవునో, కాదో యిదివరకు తెలియదా?"

"అప్పుడింత దగ్గరగా చూడటం తటస్థించలేదు. పెళ్ళిచూపులు చూడటానికి వచ్చినపుడు తలవంచుకుని కూర్చున్నావు. అదే పొరపాటు జరిగింది."

అతడి చేతుల్లోంచి విడిపించుకొని ప్రక్కకు జరిగింది నీలు.

"అన్నీఐపోయాక పొరపాటుచేశానని యిప్పుడు తెలిసిందా? అంత కురూపిని చేసుకోవాలనుకుంటే అసలు నన్ను చూడటానికి ఎందుకు వచ్చారు? అందమైనవా రవునో,కాదో కళ్ళున్నవాళ్ళకు ఎంత దూరాన్నుంచేనా కనబడుతుంది. నన్నిలా మోసం చేసి, మీ మాటలతో నాహృదయాన్ని తూట్లుచెయ్యాలని పంతం బూనేరా? పదివేలరూపాయలు పెట్టి మిమ్మల్ని కొనుక్కున్నది నా అందాన్ని ఆక్షేపించి అసహ్యించుకుంటారనా? చెప్పండి? ఎందుకని మోసం చేశారు?" నీలూకళ్ళు కట్టతెగిన కాల్వలా వర్షించాయి.

"మోసమా! మోసం చేసిం దెవరు? నీవా, నేనా? మనసు ఒకరి కర్పించి, మను వొకరితో చేసుకున్న నీవు, నా కంటే పెద్ద మోసగత్తెవు. నా హోదా, డబ్బు చూసి వుర్రూతలూగేవు."

"అబద్ధం. నే నెవరికీ మనసివ్వలేదు. మోసం చెయ్యలేదు, మీ ఆస్తిచూసి అంతకంటే చేసుకోలేదు." నీలూ అరిచినట్లుగా అంది. అతడు హేళనగా మొహం పెట్టేడు. "ఏది అబద్ధం, నీవు కాలేజీలో చదివేటపుడు మురళీ అను నతన్ని ప్రేమించి, శృంగార చర్యలు నడిపింది అబద్ధమా. అతడు పెళ్ళి చేసుకుందామని అడుగగానే. ఆస్తిపరుడు కాదని, అతణ్ణి అన్యాయం చేసి మీవూరు వచ్చేశావు. అది అబద్ధమా? అక్కడ అంత నాటకమాడి, యిక్కడ అమాయకురాలిలా అన్నలు చూసిన సంబంధం అంగీకరించింది అబద్ధమా? మీరు నా కళ్లు కప్పి మోసం చెయ్యాలని చూసినా, వూళ్ళో చెప్పటంమానారా? యింతవరకూ వచ్చాక మీ పరువు గంగలో కలపడం యిష్టంలేక, ని మెడలో ఆ పసుపు కొమ్మేనా ముడివేశాను. సంతోషించు." అన్నాడు. నీలు నిశ్శబ్దంగా నిశ్చలంగా చూసింది.

"మీరు విన్నది అంతా నిజంకాదు. మురళీకి, నాకు స్నేహంతప్ప ఎలాంటి సంబంధమూ లేదు. నన్ను చూసుకునేందుకు ఎంతో మంది పెళ్ళికొడుకులు వచ్చారు అలాగే మురళీకూడా వచ్చాడు. అతడు ఆస్తిపరుడుకాదని మా అన్నయ్య అంగీకరించలేదు. ఆ తర్వాత యిద్దరం ఒకే కాలేజీలో చదవటం మూలాన, అతన్ని చూడడం తటస్థించింది. స్నేహంగా వున్నాం. ఆ స్నేహమేనా ఎంతో పవిత్రంగా కాపాడుకున్నాం. అపవిత్రంచేసి అంధులుగా యేనాడూ సంచరించలేదు. ఒకటి, రెండుసార్లు, మురళి తన్ని పెళ్ళి చేసుకోమని అడిగేడు, కాని మా వాళ్ళ కెదురు చెప్పలేని నేను, అలాంటి విషయాలు మనమధ్య దొర్లడం మంచిది కాదని అతనితో ఖచ్చితంగా చెప్పేశాను. చదివినంతకాలం మురళీ, నేను మంచి మిత్రులుగానే వుండి, మంచిగానే విడిపోయాం, నిజానిజాలతో పనిలేని ఎవరో గిట్టనివాళ్ళు నా గురించి, చిలవలు, పలవలు అల్లి మీతో చెప్పివుంటారు. అదే మీరు నిజమని అనుమానపడుతున్నారు"అని ఆమె సమాధానమిచ్చింది.

చెక్కు చెదరకుండా మోహనరావు గొంతు కర్కశంగా పలికింది. "ఆడవాళ్లు నటించడంలో అందెవేసిన చెయ్యి. అందులో నువ్వు మరీ పెద్ద నటిలా వున్నావు. నిప్పులేనిదే పొగ యెప్పుడూ రాదు."

మోహను నుండి వస్తున్న ఒక్కొక్క మాట ఒక్కొక్క విద్యుదాఘాతంలా తగులుతోంది. నీలు వెక్కి వెక్కి ఏడ్చినది. తను యీ మాటలు ఎలా వినగలుగుతోంది? ఎందుకింత స్పష్టంగా ఆమాటలు వింటుంటే చెవులు చిల్లులు పడలేదు. ఏనాడు ఎవరి చేతా మాటపడి యెరుగని నేను, యింతసహనంగా ఎట్లా వున్నా? నేను పిచ్చిదాన్ని. మూగదానిలా ఐపోతే యెంతబాగుండును. నిజానిజాలు తెలుసుకోకుండానే విపరీతార్థాలు చేసుకు ప్రవర్తించే ఈయన మనస్తత్వానికి అర్థంయేమిటి? ఆవేశానికి కూడా ఒక అర్థం, హద్దువుండాలి. సరిగా ముఖ పరిచయమైనా లేని ముగ్ధతో మొదటిరాత్రి మాట్లాడవలసినతీరేనా యిది. కానీ, ఓర్మి, శాంతం యెంతటి వుద్రేకాన్నైనా అణచివేయుగలవు. రెండు చేతులు కలిపితేగాని చప్పట్లు కావు. తను వూరుకుంటే, అతనిలోని ఆవేశం తగ్గేక, నిజం తెలుసుకొని పశ్చాత్తాప పడకపోతారా?" అనుకుంది నీలు. మోహన్ బుస బుసలాడుతూ వెళ్ళి మంచం మీద పడుకున్నాడు.

నీలు ఏం చెయ్యగలదు? శూన్య దిక్కులతో చూస్తూ వూరుకుంది. ఆ యోమయ పరిస్థితిలో అభిమన్యుడి చుట్టూ పద్మవ్యూహంలా ఆమె హృదయంచుట్టూ తీరని వేదన అల్లిబిల్లిగా అల్లుకుంది. స్త్రీ తనకు తానై, భర్తకు తన కోరిక సిగ్గువిడచి చెప్పలేదు, ఆమె ప్రవర్తనలోను, మాటలలోనూ. నడతలోను అర్థం చేసుకోవాలి. ఎన్నో కోర్కెలతోవున్న ఆమె హృదయం అతని సన్నిధి పరుగెడుతోంది. నీలు ముందుకు అడుగు వెయ్యబోయి తటపటాయించింది. స్త్రీని యెలా గౌరవించాలో. ఎలా మాట్లాడాలో తెలియని ఈ మనిషి దగ్గరకు తనకు తాను వెళ్ళి మట్టిబొమ్మలా ఆ మంచంమీద పండుకొనేకంటె మానేస్తే మేలనుకొని, క్రింద ఒక దుప్పటి పరచుకొని దానిమీద పడుకుంది నీలు. అతదేమీఅభ్యంతరం చెప్పలేదు. గోడకేసితిరిగి పడుకున్నాడు. ఘుమ ఘుమలాడే సెంటు వాసన నీలూ కన్నీళ్ళల్లో కరిగిపోతోంది. జడ నిండుగా పిచ్చిన మల్లెపూలు దీనంగా చూస్తున్నాయామకేసి. ఆ పరిస్థితిలో నీలు మస్తిష్కం చాలా బీభత్సంగా తయారైనది. మనసులోనిబాధను, మస్తిష్కంలోని ఆవేదనను అణచుకోలేక రెండు కళ్ళూ మూసుకొని తలగడలో తలదూర్చింది నీలు. హృదయం బరువెక్కి మధుర స్వప్నాలకోసం ఎదురుచూసిన ఆమెకు అన్నీ అపశకునాలే. మనసును స్వాధీనంలోకితీసుకొని, కొన్ని క్షణాలపాటు అన్నివిషయాలు మర్చిపోయి నిద్రపోవాలనుకుంది. కాని అమె హృదయం ఆమెకు తెలియకుండానే ఆవేదనకు గురిఐపోయింది. రెండునేత్రాలు, అశ్రుబిందువులతో నిండుకొని ఆమె అద్దాల చెక్కిళ్ళను అభిషేకం చేస్తున్నాయి. మనిషి జీవితంలో స్త్రీపురుషులు మరచిపోనిరాత్రి ఒకేరాత్రి. ఆ రాత్రి శోభనం రాత్రి. ఈ మధుర మనోజ్ఞమైనరాత్రికోసమే, నీలు యెన్ని రోజులుగానో యెదురుచూసింది. మనసులోని భావాలన్నింటినీ పేర్చి కూర్చి తన హృదయ వైశాల్యంలో ఒక అందమైన అద్దాలమేడ, మరచిపోని ఈ రాత్రికోసం నిర్మించుకుంది. అదిచూసి భగవంతుడు నవ్వేడు. ఈ నిర్భాగ్యురాలికి, అద్దాలమేడకూడానా యని, చిలిపిగా చిన్నరాయి విసిరాడు. అంతే, నీలు హృదయంలోని అద్దాలమేడ తునాతునకలై పోయినది. ఆ నూతన వధూవరులు, యవ్వనంతో పొంగులువారే ఉడుకురక్తాన్ని, ఎట్లా అదుపులో పెట్టగలిగారో, సర్వేశ్వరుడికే

తెలియాలి ఆ రాత్రి.

శుభోదయం ఐనది. అందరికీ నూతన శోభ తెచ్చింది. బాలభానుని వాడికిరణాలతో కనులు తెరిచింది ధరిత్రిమాత. కాని నీలు హృదయం మందార మొగ్గలా ముడుచుకునేవుంది. కనులముందు అంధకారబంధురమైన చీకటిరాజ్యం చేస్తోంది తలచుట్టూ తోకగల్లా నవుస్తాలు. నిస్సత్తువ, నిర్వేదం, నిరాశ, నిస్పృహ అన్నీ ఆమెను చుట్టుముట్టాయి ఒక్కుమ్మడిగా.

నీలూనుకొత్తకాపురానికి తీసుకుపోయాడు మోహనరావు. హైదరాబాద్‌లో హిమాయత్‌నగర్‌లో మూడంతస్థుల భవనంలో అతడుంటున్నది. పై రెండు వాటాలు కిరాయికిచ్చి, క్రిందపోర్షను తనకట్టి పెట్టుకున్నారు. ఇల్లంతా దుమ్ము ధూళితో అసహ్యంగావుంది. సిగరెట్టు పీకలు ఖరీదైన బ్రాంది బాటిల్సు. చిందరవందరగా బడేసిన పేకముక్కలు వగైరాలన్నీ తిలకించడంతో నీలు తల గిర్రునతిరిగిపోయింది. ఆక్షణంలో భూమి రెండుగా చీలి తను అధఃపాతాళానికి పోతున్నట్లనిపించింది. పక్కనే ఉన్న సోఫాలో కూలబడింది. ఆయనయొక్క అసల స్వరూపం తెలియక నా జీవితాన్ని నాశనం చేసుకొనేందుకు ఈ నరకంలో పడ్డాను. భగవాన్ నేనంటే నీకెందుకంత కక్ష. నా బంగారు కలలన్నీ భస్మంచేసి, నా 'టాలెంట్'ను నాశనంచేసి, కోమలమైన ఆలోచనలకు ఆలంబనగా వున్న నా అంతరాత్మని అంతరింపజేసి, నవ్వాలని చూస్తున్నావా!' అని ఆమె బాధపడింది.

నీలు వచ్చి నెలరోజులు అయింది. ఆ నెలరోజులలో ఆమె వయసుకు మించిన అనుభవాలు చవి చూసింది. రోజూ పదేసిమంది పురుషుల్ని వెంటబెట్టుకొచ్చేవాడు మోహనరావు. అంతాకలిసి త్రాగి తెల్లవార్లు పేకాటతో కాలం గడిపేవారు. తెల్లవారంగానే ఎవరి దారిన వారు ఎంతో గౌరవనీయులులా తమ తమ ఆఫీసులకు వెళ్ళేవారు. రాత్రికి మళ్ళీ మామూలు భాగవతమే. ఇంట్లో అంత గొడవ జరుగుతున్నా తనను కానట్లు తప్పించుకు తిరిగిగేది నీలు. ఒకరోజు సాయంత్రం నీలు సన్న జాజిపూవులు మాలకడుతూ కూర్చుంది. యింతలో యింటిముందు కారు హారను వినబడితే తలెత్తి చూసింది, అంతే పక్కలో అటంబాంబు ప్రేలినట్లు అదిరిపడింది. ఏమిటి, తను చూస్తున్నది కల కాదుగదా? ఊహూ తన కళ్ళు మోసం చేయలేవనుకొనే సరికి నీలూకి ముచ్చెమటలు పోశాయి. ఈవేళ కాకపోతే కొద్ది రోజులకేనా ఆయన మారుతారనుకుంది ఆయన భార్యగా ఆయన నోటిమీదుగా వినాలని ఆశించింది. కాని యింతదిగజారిపోతారని కలలోకూడా అనుకోలేదు. తన కళ్ళెదురుగానే తన భర్త పరాయి స్త్రీని చెయ్యి పట్టుకుని కారులోంచి దిగుతుంటే చూడాల్సి వస్తుందని. ఓహో. నేను భరించలేను. నిగ నిగ లాడే నల్లటి బూట్లు టకటక లాడించుకుంటూ మోహనరావు. అతనితో వచ్చిన వన్నెల విసికర్ర నీలు ముందునించే వెళ్ళారు. వారి ప్రవర్తనకు, కొయ్యబొమ్మలా గుడ్లప్పగించి చూడసాగింది నీలు.

పాతఅచ్చులో కొత్తకథ

ఎద్దు గురుతు

ఎద్దు తప్పిపోయింది, రైతు దాన్ని వెతుక్కుంటూ బయల్దేరాడు. ఒక మర్రి చెట్టుక్రింద తిన్నెమీద మునీశ్వరుడు తపస్సు చేసుకుంటూ కూర్చోటం చూసి ఆగాడు.

'సామీ! నా ఎద్దు తప్పిపోయింది. ఇటు గిన ఎల్లిందేమో సూశారా!' అన్నాడు.

మునీశ్వరుడు ఉలకలేదు పలకలేదు కనీసం కన్నెప్పి చూడలేదు.

'ఒకేల ఈయనగ్గిన సెపుదెవో!' అని తలబోశాడు రైతు.

మళ్ళా అడిగాడు.

మౌనమే సమాధానం

బంగారంలాటి ఎద్దుపోయిన కోపంలో ఉన్న రైతు మునీశ్వరుణ్ణి చెడామడా తిట్టేశాడు.

'అన్వేషణ' ప్రారంభించాడు;

ఎద్దు దొరకలేదు.

సంధ్యవేళ పశువులు ఇళ్ళకుచేరే సమయానికి అలసిపోయి మళ్ళా మర్రిచెట్టు దగ్గరకు వచ్చాడు రైతు.

'మరోపాలి అడిగిసూద్దాం' అనుకుని అడిగాడు మునిని. మునీశ్వరుడు కళ్ళుతెరిచి 'రా నాయనా నీ ఎద్దుని చూపెదను' అని తనవెంట తీసుకువెళ్ళి ఒకచోట ఏపుగా ఉన్న పొలంలో పడి మేస్తున్న ఎద్దును చూపాడు.

రైతు అమాంతం అయన కాళ్ళమీద పడిపోయి రైతుసోదరు లందరికీ ఆయన మహత్యం చెప్పేశాడు,

బుద్ధి ఉన్న ఒక రైతుకి మునీశ్వరుడు ఎద్దును ఎలా కనిపెట్టాడో తెలుసుకోవాలనే బుద్ధి పుట్టింది.

వెళ్ళి అడిగాడు.

మునీశ్వరుడు మునీశ్వరుల్లా నవ్వి 'మరేమీలేదు నాయనా! నేనే ఎద్దునయితే ఎక్కడికి వెళ్ళగలనో క్షణమాలోచించితిని.

పూర్వస్మృతులు నెమరుకు వచ్చినవి. సరాసరి ఎద్దు గడ్డి తినుచోటికి వెళ్ళగలిగి' అన్నాడు.

మరేదో మంత్రం తంత్రం ఉందనుకున్న రైతు డీలాపడిపోయాడు.

'ఎద్దేనన్న మాట ఈన గురుతు. దున్నపోతునైనా పోయిందంటే గురుతట్టలేదన్న మాట' అనుకున్నాడు.

కొద్ది సేపట్లోనే లోపలనించి 'నీలూ' అన్న మోహనరావు కంఠం ఖంగున వినబడింది. నీలు ఉలిక్కిపడి చేతిలోని బాక్సుల తలలో తుడుచుకొని గదిలోకి వెళ్ళింది. అక్కడ అంతకంటే విచిత్ర సంఘటన ఎదురైనది. మోహనరావు, ఆ అమ్మాయి ఒకే సోఫాలో కాపురించుకున్నట్లు కూర్చున్నారు. నీలుని చూసి కాస్త పక్కకు జరిగింది ఆ గొంతుకురాలు. కాని నీలూ ఆమెను గమనించనట్లుగానే మోహనరావు వెప చూసింది ప్రశ్నార్థకంగా. మోహనరావు నవ్వుతూ అన్నాడు. "నీలూ యీమె యెవరో తెలుసా? నా పెర్సనల్ సెక్రటరీ రోజీ చాలా మంచి పిల్ల" అంటూనే రోజీకేసి "ఈమె మిసెస్ నీలూ" అన్నాడు. "బసీ. కంగ్రాచ్యులేషన్సు నీలూ మోహన్" అంది రోజీ చిత్రంగా కళ్లు తిప్పి చెయ్యి ముందుకు చాచింది. కాని, నీలు నమస్కారం అంది చేతులు జోడించి. నీలూకి ఆమెను చూడాలంటేనే జుగుప్స అనిపించింది. ఈ తుమ్మమొద్దు భర్త కంటికి పిల్లట. రోజాట. ఆ పేరు పరువు కూడా పోయింది. తన కంటే బహుశా పెద్దదై వుంటుంది. పాతికేళ్ళు పైమాటగాని లోపుగాదు. మనిషిలో యేమాత్రం అందం లేకపోయినా, టాయిలెట్టు మాత్రం చూసిన వారికి డోకు వచ్చేలా చేసుకుంది.

"నీలూ, అలా నిలబడిపోయావేం? వెళ్ళి రెండు కప్పులు కాఫీ చేసి తీసుకురా" అన్నాడు మోహన్ శాసిస్తున్నట్లు.

రోజీ అడ్డు వచ్చింది. "నో థాంక్స్. నేను కాఫీ తీసుకోను మోహన్" అంది.

'సారీ రోజీ, మరచిపోయాను. నీవు హార్లిక్స్ వీటా తాగుతావు కదూ" సరే ఐతే నీలూ, గుమ్మం దాటబోయిన నీలు వెనక్కి తిరిగింది. "రోజీకి, నాకు కూడా హార్లిక్స్ వీటానే తీసుకురా" అన్నాడతను. ఈ మహాకార్యానికి సాయం మత్తుపదార్థం కూడా యెందుకో అనుకొంది నీలు మనసులో 'రోజ'ని తలచుకుని.

ట్రేలో పెట్టి 'హార్లిక్స్ వీటా' తీసుకువస్తున్న నీలుకు గదిలోంచి మాటలు వినబడి గోడ పక్క ఆగిపోయింది. 'మోహన్ నీకు మతిపోయిందా ఏమిటి. బొత్తిగా జడపదార్థంలాంటి ఆమెను ఎలా చేసుకున్నావు? నీ పర్సనాలిటీ ఏమిటి, హోదాయేమిటి? నో నో ఆమె నీ పక్క అర్ధాంగి అనేందుకు నోరు రావటంలేదు. మనిషైతే పైకి అజంతా సుందరిలా వుండొచ్చుకో. కాని బొత్తిగా సభ్యత, సంస్కారం తెలియనట్టుంది. నీ పెళ్ళికి నేను రాలేదుకాని, లేకుంటే పిడాకులుకూడా అక్కడే యిచ్చిండేద్దును" అంది రోజా. అంతా, నా రోజాయింత ఛలోకిగా వుంటారేమిటి? నీలుని పెళ్ళెందుకు చేసుకున్నానంటావు? పదివేలు తెచ్చింది? యింట్లో వంట మనిషి నాకెలాగూ కావాలి. నీవో నిమిత్తమాత్రం భార్య అని చెబుతున్నా. నా అత్యవసరాలు తీర్చేందుకు. బంగారు రోజీ వుండనే వుంది", ముద్దు పెట్టుకున్న శబ్దం. నీలులో నిలబడేశక్తి సన్నగిలింది. బల్లిలా గోడకు అంటిపెట్టుకుంది. చేతిలో కప్పులు జారిపోతాయేమోనని గట్టిగా పట్టుకుంది. ఆ మాటలు మరచిపోవటానికి శతవిధాల ప్రయత్నించింది. తుదకు హృదయాన్ని బండరాయి చేసుకుని గదిలోపలకు అడుగుపెట్టి టీపాయ్‌మీద ట్రే పెట్టి వెళ్ళిపోయింది.

ఆమె హృదయం భరించరాని ఆవేదనతో ఆక్రోశిస్తోంది. 'పోస్ట్' అన్న కేకతో బాధను లోపలకు దిగమింగి, కవరు చించింది. అంతే, ఆమె రెండు నేత్రాలు ఆకాశకుసుమంవలె విచ్చి కనుల నిండుగా కాంతి నిండింది. అప్పటికప్పుడు రెండు కళ్ళలోను ఆనందబాష్పాలు నిండుకొని, కాంతి పుంజాలను వెదజల్లుతూ, చిందరవందరగా ముందుకి రాలేయి. మలమలమాడే మండుటెండలో పన్నీటిజల్లు కురిసినంత ఆనందం యిచ్చింది ఆ ఉత్తరం ఆమెకు. శ్రీమతి నీలుకి. నీ స్నేహితుడు మురళి వ్రాయునది. ముందుగా ఒక్కమాట నీలూ, నీ పెళ్ళికి రాలేకపోయినందుకు వెరీ వెరీ సారీ అప్పుడు రాలేకపోయినా, అతిత్వరలో నీ ఆతిథ్యం స్వీకరించడానికి వస్తున్నాను. యిక నా విషయం వాల్తేరులో ఉద్యోగం దొరికింది. నాలుగువందలు జీతం. ఆ పరొక ముఖ్య విషయం నీలూ, నీ అడ్రసు కనుక్కొందుకి అబ్బ, యెంత ప్రయాస పడ్డాననుకున్నావు, ఆఖరికి నీ క్లాస్‌మేట్ వసుంధర ద్వారా తెలిసింది. మీ శ్రీవారికి నా అభివందనములు. మరి వుంటాను...

యిట్లు,

మురళి.

ఉత్తరంలో చెప్పుకోతగ్గ విషయాలు లేకపోయినా నీలు హృదయం సాగరంలా వుప్పొంగింది. ఈ విషయం ఆయనకు చెబితే అసలే మండిపడే మనిషి. మరికొంచెం అగ్గి ఐతే, నీలూకి చటుక్కున ఓ విషయం స్ఫురించింది. ఆయన ఒకటి రెండు రోజులలో ఆఫీసు పనిమీద క్యాంపుకు వెళతానన్నారు అప్పుడు కనుక మురళి వస్తే కొంతనయం. మనసువిప్పి మాట్లాడటానికి వీలుంటుంది. నీలు ఆలోచనలకి అంతరాయం. కలిగిస్తూ మోహనరావు రోజీ వచ్చారు. మోహన్ కారువగ్గరకు వెడుతూ అన్నాడు—నీలూ, రోజాతో నేను పిక్చరుకి వెడుతున్నాను, రాత్రి వచ్చేసరికి పొద్దుపోతుందని కాస్త ఫ్లాస్టు చేశాడు. నీలు నిస్పృహగా నిట్టూర్చింది. స్త్రీ జీవితంలో మొదటి సారిగా మగవాడిచేత మోసపోతుంది అనుకుంది. నీలు అనుకున్నట్లే మోహనరావు రెండురోజులలో క్యాంపుకి వెళ్ళాడు. యింటి మొత్తానికి నీలు ఒక్కతే వుంది.

మర్నాడు మధ్యాహ్నానికి మురళీ వూడిపడ్డాడు. నీలు సంతోషానికి ఎల్లపగ్గాలు లేవు. మురళీ హైదరాబాదు చూడటానికి వచ్చానన్నాడు. అందుకని అతనున్న నాల్గురోజులూ. నీలు మురళీకలసి చూడవలసిన ప్రదేశాలన్నీ తిరిగారు. నీలుకి కావలసినంత స్వేచ్ఛ లభించింది. పంజరంలోంచి విడివడిన పక్షి గగనవిహారానికి వెళ్ళినట్లు. ఆమె మనసుకూడా స్వేచ్ఛగా. గాలిపీల్చుకుంది. ఐదవ రోజు పొద్దుటే మురళీ ప్రయాణమయ్యాడు. మరి రెండురోజులుండమని బ్రతిమాలింది నీలు. కాని మురళి కుదరదన్నాడు. ఆఫీసుకు సెలవులేనందువల్ల వెళ్ళేటప్పుడు నవ్వులాటకు మురళీ అన్నాడు మీ యింటికి వచ్చినా, నీ భర్తను చూపించకుండా దాచుకున్నావన్నాడు. నీలు ముఖంలో నిరాశ ప్రస్ఫుటమైనది. పేలవంగానవ్వి, బాధపడుతూ నీ. దూరపుకొండలు నునుపని నువ్వంటావు కాని చూసిన మనుషులను చూడలేకపోవటం సహజం. కాని కొంతమంది వ్యక్తులను చూడకపోవటమే మేలు. తీరా చూశాక ఆ వ్యక్తి ముఖంలో అమానుషత్వం, కర్కోటకత్వం, కిరాతకత్వం కనబడేసరికి. 'ఏమిటి, ఈ మనిషిని చూడ్డానికేనా నేను ఎదురు చూసింది' అనిపించి సిగ్గుకొరి పోవలసి వస్తుంది."

నీలు చెప్పేదేమిటో మురళికి అర్థం కాలేదు చూశాడు. "ఏమిటి నీలూ, నీ వేదో గూఢార్థంగా మాట్లాడుతున్నావు" అన్నాడు.

"ఏను మురళీ, గూఢార్థంగా మాట్లాడినంతసేపే యింటి గుట్టు నిలుస్తుంది. అవసరమైనప్పుడు నేనే విపులంగా చెబుతా"నని మురళికి వీడ్కోలిచ్చి సాగనంపింది.

మోహన్‌రావు క్యాంపునుంచి వచ్చి గుమ్మంలో అడుగు పెడుతూనే, దుశ్శాసనుడిలా నవ్వుతూ 'నీలూ' అని అరిచాడు. అతడు ఊహించినట్లుగా వివాహానంతరం ఎంతో హింసించిన నీలు మోహనరావు కేకకు ఏమాత్రం చలించలేదు. "ఎదురుగానే ఉన్నాను. ఎందుకలా అరుస్తుంటారు? అంది. అతడి కళ్ళలోకి సూటిగా చూసి ఇంతవరకూ ధైర్యంగా కళ్ళెత్తి చూడని నీలు ఒక్కసారిగా నిర్లక్ష్యంగా చూసేసరికి మోహనరావు కళ్ళను సూదంటురాయిలా గుచ్చుకున్నాయి. ఇంకా ముఖమెత్తి మాట్లాడతావేంటి. నేనువెళ్ళాక, నీ వాడిన నాటకం ఏమిటి? అతని శాసనానికి నీలు సాలోచనగా చూసింది. "నే నాడిన నాటకము తెలుసుకోవాలని అంత కుతూహలంగా వుంటే నన్నడగాలా? మీకు కావలసినంతమంది గూఢచారులున్నారు, అడగండి వెళ్ళి." ఏమిటా దొంగతిరుగుడు సమాధానం తిన్నగా చెప్పు అంటూ నీలు మీదకు చెయ్యెత్తాడు మోహన్.

నీలు మహాకాళిలా మారింది. "మోహనరావుగారూ, మర్యాదగా ఆ ఎత్తిన చెయ్యి దించండి. మీరు పశువని నా కెప్పుడో తెలుసు. ఇంకా ఆ దానిమీద చెయ్యిచేసుకొని మరింత అపకీర్తిపాలు గాకండి."

మోహన్ ఒక్కసారిగా అవాక్కై స్థంభించిపోయాడు. 'ఏమన్నావు? నేను పశువునా. సిగ్గు ఎగ్గు మానాభిమానాలు, మంచి చెడు లేకుండా భర్త ఇంట్లో లేనిది చూసి పరాయిపురుషుడితో పశువులా నువ్వు ప్రవర్తించి, పైగా నన్ను పశువంటావా?"

నీలూ హేళనగా నవ్వి 'పాపం పాపమైనది మోహనరావుగారూ. మీరుపశువుగాదు అంతకంటే నికృష్టులు. ఒక అమాయకురాలి గొంతు అన్యాయంగా కోసి, డబ్బుకోసం ఆమెను పంజరంలో బంధించింది. ఆ పంజరంలోని చిలుక ఎదురుగా ఒక్కు తెలియకుండా మత్తుగా మధువును సేవించి పరాయి స్త్రీ కౌగిలిలో కరిగి, తందనాలాడే మీరు పశువు కానే కాదా? పాపభీతి అనేది లేకుండా, ఒక అమాయక అబల ప్రాణాన్ని హైరాన పెడుతున్న గిచాలక

పైగా ఆమెను అనుమానించి, రాక్షసత్వంతో శాసించాలని చూడటం పశువు చేసే పని కాదా? ఎదుటి మనిషిని అహర్నిశలు అనుమానంతో చూసే మీరు ఒక ఐ. ఎ. యస్. ఆఫీసరునని చెప్పుకుంటే కూడా సిగ్గు. సిగ్గంటే ఏమిటో అసలే తెలియని మీరు నన్ను ఎత్తిపొడుస్తున్నారు. నిగ్రహించడాన్ని గమనికనే ఓ నాటకాన్ని యిన్ని రోజులు చూస్తూ వూరుకున్నా. మీలో పరివర్తన కలిగి మానవత్వమున్న మనిషిగా మారకపోతారా యని యెదురు చూశాను, కాని మారడం మాట అటుంచి మరీ మర్కటంలా తయారయ్యారు. నేనంటూ ఒక మనిషిని, యింట్లో వున్నానని ఏనాడేనా గుర్తించారా? అన్ని ఆశలు చంపుకు బ్రతకటానికి, నేనేమీ కామ స్వరూపాన్ని కాదు నాకూ ప్రకృతి సహజమైన కోర్కెలు, ఆశలు, ఆశయాలు ఉన్నాయి బ్రతికినన్నాళ్ళు మీకు దాసీ చాకిరీచేసి, చివరకు సజీవ సమాధి కావలసిన అవసరం నాకు లేదు. నాకు దర్జాగా, హాయిగా బ్రతకగలిగే క్వాలిఫికేషను వుంది." నీలు చెప్పటం ఆపి మరో సారి మోహనరావు వైపు చూసింది. తిరిగి తనే అంది. — "ఏం మోహనరావుగారు మీరు ఊరికి వెళ్ళి వచ్చేసరికి నాలో యింత వాగ్ధాటి యెలా వచ్చిందని విస్మయంగా వుందా? ఎంత అమాయకురాలేనా, యెల్లకాలం ఆకుచాటు పింజెలా అణగి మణగి వుంటుందనుకోడం అవివేకం. స్త్రీ సహనానికి, ఆత్మ నిగ్రహానికి పెట్టింది పేరు. అలాంటి సహన స్వరూపిణిని, మీలాంటి స్వార్థపరులు క్షణక్షణం చెప్పు క్రింద నల్లిని రాసినట్లు రాస్తే, ఆమెలో నిద్రాణమైవున్న శక్తి మేల్కొనక యేం చేస్తుంది.'

ఇంకా ఏదో చెప్పబోతున్న నీలూని మోహనరావు అడ్డువస్తూ "చాలు, యింక నీ లెక్చర్లు ఆపు. నీ పాఠాలు, వుపదేశాలు వినడానికి నేనేమి విద్యార్థినిగాను, నీలాంటి మొండికెత్తినదాన్ని మొగుడు యేం చెయ్యలేడు."

అతడి మాటలకు నీలు అసహ్యంగా చూస్తూ మొగుడు ఎవరికి? నాకు మీరు భర్తయని నే భావంలో మీరామాటన్నారు? ఆదిలోనే హంసపాదమన్నట్లు నా మెడలో పుస్తెలేశాక్కూడా మన యిద్దరిమధ్య శరీర సంబంధం యెలాగాలేదు. కనీసం ఒక స్నేహితురాలియందు కనబరిచే ఆదరాభిమానమేనా నాయందు చూపేరా? మీరంత నిరంకుశత్వంగా నా యందు ప్రవర్తించినా, యిన్ని రోజులు యెలాగో అణగి మణగి యున్నాను. మీరు ఈ రోజు నా హృదయాన్ని పూర్తిగా పగులగొట్టారు. నా శ్రేయస్సుకోరేవాడు నా స్నేహితుడు ఐన ఒక వ్యక్తి నా యింటికి అతిథిగావస్తే ఆదరించి అన్నం పెట్టినందుకు, అతనికీ, నాకు కళంకాన్ని అంటగట్టేరు. మీ నోటినుండి వచ్చిన ఆమాటే నా కళ్ళు తెరిపించింది. మీ 'ప్రిన్సిపుల్'కు భంగకరం కాకుండా అందుకే మురళీ దగ్గరకు వెళ్ళడానికి నిశ్చయించుకున్నా." అని అతనివైపేనా చూడకుండా గదిలోకివెళ్ళి తన బట్టలన్నీ పెట్టెలో సర్దుకుంది నీలు

మోహనరావు ఏమీ అనలేదు. నిజానికి ఆలోచిస్తే నీలుని శాసించే అధికారం అతనికి లేనేలేదు నీలూ రిక్షానుపిలిచి పెట్టెపెట్టి తను ఎక్కికూర్చుంది. ఆ యింట్లో ఆమెకున్న స్థానం చాల తక్కువ మూలాన్నేమో, యిల్లు విడిచి వెళుతున్నామనే సంకోచంగాని, మరో భావంగాని ప్రస్ఫుటంకాలేదు ఆమె ముఖంలో. నాలుగు రోజులు చుట్టపుచూపుకి వచ్చి వెళుతున్నట్లనిపించింది. రిక్షా నాంపల్లి స్టేషను చేరేసరికి వాల్తేరు ఎక్స్‌ప్రెస్ సిద్ధంగావుంది. నీలు గబగబా వాల్తేరుకు టిక్కెట్టు కొనుక్కుని రైలు ఎక్కి తేలికగా ఊపిరి పీల్చుకుంది. వెంటనే చెవులు చిల్లులు పడే యింజను కూతతో రైలు ప్లాటుఫారం వదిలింది. పంజరంలోంచి వదిలేసిన పక్షిలా ఎంతో స్వేచ్ఛ లభించినట్లైనది నీలుకి

రైలు వాల్తేరు ప్లాటుఫారం మీద ఆగింది. నీలూ దిగి నడుస్తుంటే, కూలివాళ్ళ హడావిడి ఎక్కువగావుంది నీలు చేతిలో పెట్టె లాక్కునేందుకు తయారుగా నేనంటే నేనని తండోపతండాలుగా కూలీలు ముందుకు వచ్చారు. వారందరినీ తప్పించుకుని, నీలు పెట్టెతోసహా బయటపడింది.

దగ్గరలోవున్న ఒక టాక్సీలో కూర్చుంది. తను వెళ్ళవలసిన పేటపేరు, యింటినంబరు చెప్పింది. అట్టే శ్రమ లేకుండానే గుమ్మంలో దింపాడు టాక్సీవాడు. యింటి నంబరు మరోసారి చూసి, టాక్సీవాడికి డబ్బులిచ్చి పంపివేసింది నీలూ. తలుపుమీద నెమ్మదిగా శబ్దంచేసి, నిరీక్షిస్తూ నుంచుంది. కాని ఆమె హృదయంలో ఆలోచనలు కడలి కెరటాల వలె తండోపతండాలుగా వస్తున్నాయి.

నీలూ జీవితంలో మరో పుటలా, తలుపులు తెరుచుకున్నాయి. తలుపుతీసిన మురళి, ఎదురుగా వున్న నీలునిచూసి విస్మయంతో మాటలు మరచిన మనిషయ్యాడు క్షణంలో. నీలూకి నవ్వువచ్చింది. అతన్నిచూసి. "అదేమిటి మురళీ? అలా రాతి బొమ్మలా నుంచున్నావు. నేను నీలూని అంది." మురళీ తెప్పరిల్లాడు. "అదిసరే, నీలూ, కాని, నువ్వింత ఆకస్మిక" అతడిమాట పూర్తి చెయ్యకుండానే, నీలూ అడ్డొచ్చి "అన్ని విషయాలు తర్వాత చెబుతాను. ముందు నన్ను యింట్లోకి రానిస్తావా" అంది మురళి నొచ్చుకున్నాడు. 'సారీ. నీలూ, అనుకోకుండా నిన్ను చూడటంతో లోపలకు ఆహ్వానించాలనే ధ్యాసే లేకపోయింది. ప్రయాణ బడలికలోవున్న నీలుని అప్పుడు మురళీ ఏమీ ప్రశ్నించలేదు. రాత్రి పిండారబోసినట్టున్న వెన్నెలలో కూర్చున్నారు. నీలు పెళ్ళై హైద్రాబాదు వెళ్ళిన దగ్గరనుంచి తిరిగి తను హైద్రాబాదు వదిలే వరకు జరిగిన, నగ్నసత్యాలన్నీ కథలా చెప్పింది మురళితో. నీలూ చెప్పిందంతా శ్రద్ధగావిన్నా మురళి "అదిసరే నీలూ, ఒకవేళ, మోహన్‌రావు మారతాడేమో, ఆలోచించే యీ నిర్ణయానికి వచ్చేవా?" అన్నాడు అనుమానంగా.

నీలూ నిశ్చయంగా అంది. "ఇన్ని రోజులు ఆ వ్యక్తియొక్క నడవడి ఆమూలాగ్రంగా పరిశీలించే యీ నిర్ణయానికి వచ్చాను. ఏ ధైర్యంతో యిల్లు విడిచి వచ్చానో అదికూడా విను మురళీ. ఆనాడు నువ్వు కోరి అడిగేవు మూర్ఖత్వంతో నిన్ను నా రోజు. ముందాలోచన లేకపోయింది. జీవితంలో మనిషికి డబ్బే ప్రధానమనుకున్నాను. కాని డబ్బుకంటే అత్యవసరమైన అనేక అవసరాలు ఆడదానికి కావాలని ఆ తర్వాత తెలిసింది. అందుకే నీ హృదయంలో కాస్త చోటిమ్మని అడగటానికి రాను. అర్థించడానికి వచ్చిన అభాగ్యురాలను. మురళీ నీవు అవునన్నా కాదన్నా నా బ్రతుకు నీ మాటమీద ఆధారపడివుంది.

అతడినుండి జవాబురాలేక పోయేసరికి నీలు తిరిగి అంది. "మురళీ ఒక వేళ నా శీలాన్ని గురించి శంకిస్తున్నావా? నీ వలాంటి అనుమానాలు, అపోహలు పెట్టుకోకు మోహనరావుకూ నాకూ మధ్య ఎలాంటి సంబంధమూ లేదు. నేను ఇంట్లో కేవలం ఒక కీటకం లామాత్రమే వున్నాను." నీలు కళ్ళలో బిందురూపంలోవచ్చి ముత్యాలవలె మెరుస్తూ కింద రాలాయి.

నీలు ఆవేదన చూస్తూ వుండలేక పోయాడు మురళీ. ఆమెను ఆప్యాయతగా, హృదయానికి హత్తుకుని, సున్నితంగా ఫాలభాగంమీద తన అధరాలు చుంబించాడు. 'ఒద్దు నీలు కన్నీళ్ళు పెట్టకు నీ నిర్మలమైన కళ్ళలో ఎలాంటి కాలుష్యం లేదని నాకు తెలుసు. మల్లెపువ్వు లాంటి నీ మనసులో మాలిన్యానికి తావులేదు, నీమాటలు నా హృదయపూర్వకంగా విశ్వసిస్తున్నాను నీలూ.

ఆమె కళ్ళలో కాంతిపుంజాలు వెదజల్లాయి. తల మునకలయ్యే సంతోషంలో ఆమె నోటినుండి మాటలు రావడం లేదు. "మురళీ, నువ్వనేది నిజమేనా?"

"నీకా అనుమానం ఎందుకు నీలూ?" అంటూ మురళీ, నీలుని దగ్గరగా తీసుకుని గుండెలకు బిగ్గరగా హత్తుకుని ఈ వెన్నెల రేడు సాక్షిగా నిన్ను వివాహం చేసుకుంటా సరేనా" అన్నాడు.

మురళీ అన్న చివరి మాట వినడంతో నీలు హృదయం ఏ దివ్యలోకాలలోకో పయనించింది. ప్రియుడి వెచ్చని కౌగిలిలో కరిగిపోతున్న ఆమె శరీరం మల్లెపూల పడవలో తేలిపోతున్నట్లనిపించింది. గగనంనుండి ఆ ప్రేయసీ ప్రియుల తన్మయత్వాన్ని తిలకించిన చంద్రుడికి, తార స్మృతిపథంలో మెదలేసరికి, తన డ్యూటీ మరచి, తార కోసం పరుగెట్టాడు చంద్రుడు.